

Puur genieten in Spaans paardenparadijs

Amper een uur na mijn aankomst bij de tot ruitershotel omgetoverde Zuid-Spaanse hacienda prijkt mijn naam al op het informatiebord, onder het kopje 'Lesson 1'. Die krijg ik op de rug van Jasper: een eventingkampioen van de eigenaresse van dit paradijs voor paarden en mensen, Christine. *'Dreams can come true'*, staat er op de shirtjes van alle medewerkers van het ruitershotel. Ik moet inderdaad mijn ogen uitwrijven!

Zes jaar geleden was deze hacienda of cortijo (kortigo) bij het stadje Mollina, op 50 minuten rijden van de Spaanse kustplaats Malaga, een bouwval. Aan een tafeltje op de zonovergoten binnenplaats heeft Christine me de foto's laten zien van hoe het was. Daarna heeft ze me rondgeleid om het resultaat van al het werk te laten zien. Muren en daken zijn hersteld, kale vlaktes veranderd in bloementuinen en betegelde binnenplaatsen met fraaie mozaïeken. Er is een zwembad aangelegd met daaromheen ruimte voor een dozijn bedden om op te luieren, in de zon of in de schaduw. Achter de kapel is een eetzaal gemaakt waar tot vijftig mensen kunnen dineren bij een grote open haard. En achter het woongebouw met een tiental kamers en enkele appartementen voor gasten ligt het kloppende hart van de cortijo. De stallen en weiltes rond een overdekte bak, waar in totaal 27 paarden staan.

Christine neemt de tijd om me de ontstaansgeschiedenis uit de doeken te doen. Zeven jaar geleden besloten zij en haar man Paul op zoek te gaan naar een woonhuis in Zuid-Spanje om er met hun twee eventingpaarden Jasper en Meg te overwinteren. Maar naarmate het herstelwerk aan de cortijo vorderde, begon de voormalige boerderij steeds meer als een magneet voor paarden en gasten te fungeren. Alle paarden hebben een verhaal: het ene dier was mishandeld, het andere uitgemergeld en het volgende bestemd voor de slager.

"Ik denk te veel met mijn hart", zegt Christine, als ze uitlegt dat ze elke keer dat ze zo'n treurig verhaal hoorde door de knieën ging. Maar het meest opmerkelijke is dat er nu achter elke staldeur een goed doorvoed, glanzend rijdier staat, dat nieuwsgierig zijn hoofd naar buiten steekt als we langlopen.

Behalve Christine zelf hebben stalmeester Jorge en instructeur António Camacho daar een groot aandeel in gehad. Ze hebben de paarden met zachte, maar consequente hand (her)opgevoed tot betrouwbare en werklustige dieren. Niet te vergelijken met de harde methoden die de Spanjaarden vaak hanteren om hun Andalusiërs te breken.

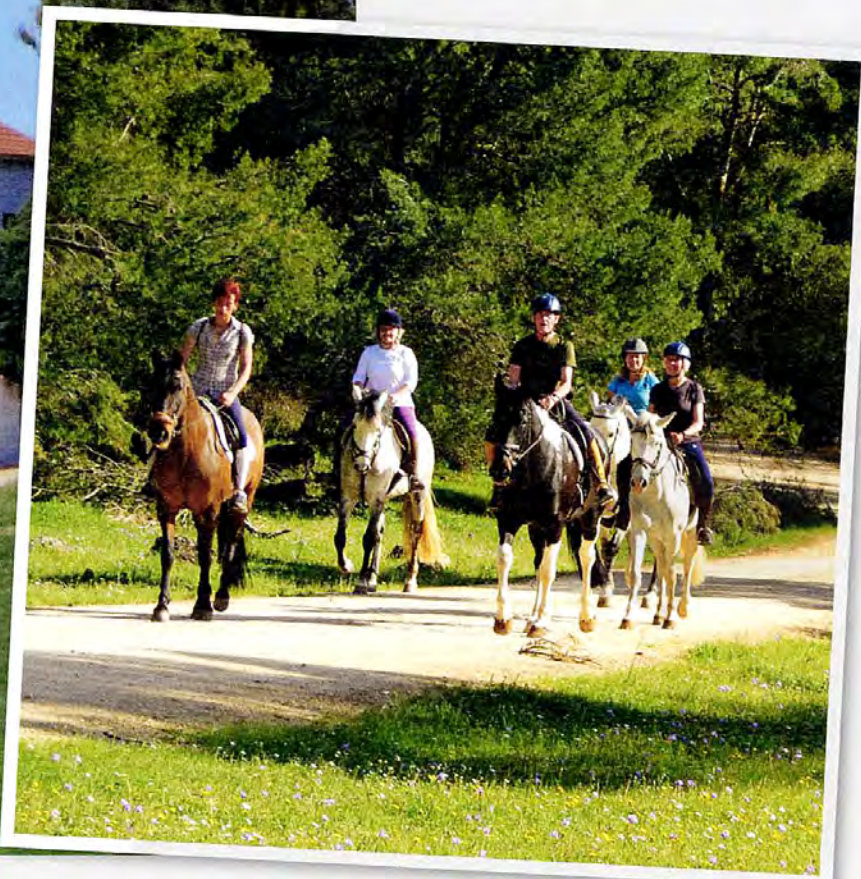
FIJNE KNEEPJES

De geschiedenis van gebouw en dieren is zo rijk, dat Christine niet uitverteld raakt en ik me nog moet haasten om niet al te laat te komen voor mijn eerste les, tevens 'assessment' waarin mijn rijvaardigheden worden beoordeeld. Samen met de Britse Lindy en de Duitse Caroline treed ik aan in de bak. Lindy rijdt op de elegante Princesa, Caroline op de voorwaartse Picassa en ik op stoere vos Jasper. Jasper beheerst alle fijne kneepjes van de dressuur, van de galopwissels om de pas tot en met de piaffe, maar ik helaas niet.

Op de volte probeer ik alles wat ik geleerd heb qua houding, zit en hand in de praktijk te brengen. António's oog valt natuurlijk direct op de verbeterpunten. Precies de lessen die ik thuis krijg van geduldige instructeurs hoor ik nu van António, maar anders verteld: "Je moet groeien als je op je paard zit, van je tenen tot in je haarpunten", is zijn manier om te zeggen dat ik niet achterover, maar fier rechtop moet zitten, borst vooruit en schouders naar achteren.

FABULO!

Desondanks valt me de volgende ochtend een grote eer te beurt: ik mag mijn eerste buitenrit - 'hack' - maken op de rug van de

vierjarige Fiscal. Als tweejarige kwam dit prachtige paard met zijn diep bronskleurige vacht en zwarte staart en manen naar de hacienda. Had Christine hem niet gekocht, dan was hij naar de slager gegaan. Nu beantwoordt António mijn vraag wat Fiscal zou kosten met een brede lach: "He is not for sale." Niet dat ik Fiscal daadwerkelijk zou willen ontvoeren van het zonnige, weidse Spanje naar een benepen box in ons koude kikkerlandje, maar verliefd word ik wel die eerste rit. Fiscal zet geen stap verkeerd en draaft en galoppeert beheerst en comfortabel naast dat van António, zonder er een racepartij van te maken. Ik zin op een nieuwe naam voor hem, want Fiscal doet mij te veel aan de belastingdienst denken. Fantastico? Fabulo!

SPAANSE ROBIN HOOD

We gaan vandaag een 'koffierit' maken, heeft Antonio gezegd. We gaan een koffiepauze houden bij een hotel-restaurant dat vernoemd is naar de Spaanse Robin Hood: José Maria El Tempranillo (1805 - '33), die hier huishield. El Tempranillo beroofde de rijken en stond dan een deel van zijn buit af aan de armen, die hem in ruil daarvoor bescherming boden. Hoewel pas 28 toen hij werd doodgeschoten, groeide hij uit tot een grote legende. Het gebied rondom Mollina heet niet voor niets 'Tempranillo Country'. De horeca vindt inspiratie in zijn daden, maar ook Christine: zij organiseert enkele malen per jaar een tweedaagse trektocht in zijn voetsporen. Die voert onder meer langs een grot en een klooster waar El Tempranillo regelmatig verbleef en langs een museum dat aan hem is gewijd. Onze koffierit voert minder ver. We rijden door boomgaarden, dennenbossen en een kalksteengroeve. We draven en galopperen over paden van rode klei, die hier op de hoogvlakte een vruchtbare voedingsbodem is voor druiven, graan, olijven en amandels. Vanaf een heuvel kunnen we zien dat het land bespikkeld is met meer cortijo's, ten teken dat het hier goed boeren was en is. Als we vlak bij ons reisdoel zijn,

lijkt het plotseling spitsuur. Ineens loopt de rotonde voor het hotel-restaurant van links en rechts vol met auto's en landbouwvoertuigen. De paarden hebben er niets aan en staan geduldig te wachten tot we kunnen oversteken.

MIX VAN HOTEL EN CHAMBRE D'HÔTE

Het dagelijks ritme is 's ochtends een buitenrit van twee à drie uur, lunch om half twee, eind van de middag een les van een uur en om acht uur gezamenlijk diner. Voor wie de dag wil besluiten met een tweede buitenrit in plaats van een les wordt het programma gewoon aangepast. Tussendoor is er tijd om siësta te houden aan de rand van het zwembad.

De formule lijkt een beetje op die van een Italiaanse agriturismo. Een mix van een hotel en een Franse chambre d'hôte. Alleen heeft Christine hem niet uit Italië of Frankrijk meegenomen, maar zelf bedacht. Gestoeld op het devies dat zij voert: iedereen laten genieten. En dat lukt uitstekend! ■

TEKST & FOTO'S: MILJA DE ZWART

TRAILFINDERS RUITERVAKANTIES

SPECIALIST IN PAARDRIJVAKANTIES

**BEL VOOR
INFO
012 440900**

WEEKEND, TREKTOCHT,
CATTLE DRIVE, PONYKAMP,
BEGINNER, GEVORDERD,
INDIVIDUEEL OF GROEP

www.trailfinders.be
info@trailfinders.be